

Μάθημα 7ο:

Ιλιάδα, Ω 538-595

Λεξιλόγιο:

- (θεός) θῆκε → Αττ. (θεός) ἔθηκε (→ γ' εν. πρόσωπο οριστικής αορίστου του ρήματος τίθημι)
- ὅτι → Αττ. ὅτι
- (έν) μεγάρῳσι → Αττ. (έν) μεγάρῳις
- (γονή) γένετο → Αττ. (γονή) ἔγενετο (→ γ' εν. πρόσωπο οριστικής αορίστου β' του ρήματος γίγνομαι)
- κρείων, -οντος (ό): άρχοντας, κυβερνήτης
- (Πηλεΐς) ἔτεκε → Αττ. (Πηλεΐς) ἔτεκε (→ γ' πληθ. πρόσωπο οριστικής αορίστου β' του ρήματος τίκτω [: γεννώ])
- παναώριος, -ος, -ον: ολότελα άμοιρος, εντελώς καταδικασμένος σε πρόωρο τέλος
- τηλόθι = τηλε, τηλοῦ: μακριά
- ἐνὶ Τροίῃ → Αττ. ἐν Τροίᾳ
- κῆδω: ταράζω, ενοχλώ, δυσαρεστώ, θλίβω
- ἦδέ = καί
- ὄσσον → Αττ. ὄσον
- (Λέσβος) ἔργει → Αττ. (Λέσβος) ἔργει (> εἶργω ἐντός: περιορίζω, περικλείω)
- Φρυγίῃ → Αττ. Φρυγίᾳ
- (τοις) νιάσι → Αττ. (τοις) νιέσι
- κεκάσθαι → απαρέμφατο παρακειμένου του ρήματος καίνυμαι (: υπερτερώ, υπερέχω)

- Οὐρανῖωνες (οἱ): οι επουράνιοι θεοί
- ἀνδροκτασία (ή): σφαγή ανδρών σε μάχη
- (σύ) ἄνσχεο → Αττ. (σύ) ἀνᾶσχου (→ β' εν. πρόσωπο προστακτικής αορίστου β' του ρήματος ἀνέχομαι [: έχω υπομονή, αντέχω])
- ἀλίσστος, -ος, -ον: ακατάπαυστος, ασταμάτητος
- (σύ) ὀδύρεο → Αττ. (σύ) ὀδύρου (→ β' εν. πρόσωπο προστακτικής ενεστώτα του ρήματος ὀδύρομαι [: θρηνώ, πενθώ])
- (σύ) πρήξεις → Αττ. (σύ) πράξεις
- ἀκαχήμενος → μετοχή ενεστώτα του ρήματος ἀκαχίζω/ ἀχέω (: θλίβω, πικραίνω, στενοχωρώ)
- (του̐) νῖος → Αττ. (του̐) νίου̐/ νιέος
- (σύ) ἀνστήσεις → Αττ. (σύ) ἀναστήσεις
- (σύ) πάθησθα → Αττ. (σύ) πάθης
- (σύ) ἴζε → β' εν. πρόσωπο προστακτικής ενεστώτα του ρήματος ἴζω (: βάζω κάποιον να καθίσει)
- διοτρεφής, -ής, -ές: αναθρεμμένος από τον Δία (λέγεται για βασιλιάδες και ευγενείς)
- ὄφρα: ενώ (χρονικός σύνδεσμος)
- ἐνὶ κλισίῃσιν → Αττ. ἐν κλισίαις (κλισία [ή]: καλύβα, πρόχειρο κατάλυμα)
- (τοῖς) ὀφθαλμοῖσιν → Αττ. (τοῖς) ὀφθαλμοῖς
- (σύ) ἀπόναιο → γ' εν. πρόσωπο ευκτικής αορίστου β' του ρήματος ἀπονίναμαι (: απολαμβάνω)
- ἔασας → ονομαστική ενικού, αρσενικού γένους μετοχής αορίστου του ρήματος ἐάω, -ῶ (: αφήνω, ανέχομαι, επιτρέπω)
- ζῶειν → Αττ. ζῆν
- φάος ἡλίου → Αττ. φῶς ἡλίου
- ὑπόδρα: λοξά, πλαγίως, αυστηρά, βλοσυρά
- (ἐγώ) νοέω → (ἐγώ) νοῶ (: σκέφτομαι να κάνω κάτι, σκοπεύω)
- Διόθεν: σταλμένος από τον Δία, κατά το θέλημά του (επίρρημα)

- άλιοιο (γέροντος) → Αττ. άλιου (γέροντος) (ἄλιος, -α, -ον: θαλασσινός)
- (σύ) λήθεις → β' εν. πρόσωπο οριστικής ενεστώτα του ρήματος λήθω (= λανθάνω) (: διαφεύγω της προσοχής κάποιου)
- ὅττι → Αττ. ὅτι
- (ἐπὶ) νῆας → Αττ. (ἐπὶ) ναῦς
- τλαίη → γ' εν. πρόσωπο ευκτικής ορίστου β' του ρήματος τλάω, -ῶ (: ανέχομαι, υπομένω, καρτερώ)
- ἐλθέμεν → Αττ. ἐλθεῖν
- ἡβῶν → ονομαστική ενικού, αρσενικού γένους μετοχής ενεστώτα του ρήματος ἡβάω, -ῶ (: βρίσκομαι στην ακμή της ηλικίας μου)
- (τὸν) ὀχῆα → Αττ. (τον) ὀχέα (> ὀχεύς [ό]: μοχλός [που χρησιμεύει ως σύρτης, για να κλείσει από μέσα η πόρτα])
- ῥεῖα = ῥαδίως
- μετοχλίσσειε → επικός τύπος γ' εν. προσώπου ευκτικής αορίστου του ρήματος μετοχλίζω (: μετακινώ, σπρώχνω προς τα πίσω)
- θυράων ἡμετεράων → Αττ. θυρῶν ἡμετέρων
- (σύ) ὀρίνης → β' εν. πρόσωπο υποτακτικής ενεστώτα του ρήματος ὀρίνω (= ὀρνυμι) (: ξεσηκώνω, εξεγείρω)
- ἐόντα → Αττ. ὄντα
- ἀλίτωμαι → α' εν. πρόσωπο υποτακτικής αορίστου του ρήματος ἀλιταίνω (:παρβαίνω)
- ἐφετμή (ή): εντολή
- (του) οἴκοιο → Αττ. (του) οἴκου
- ἄλτο → επικός τύπος γ' εν. προσώπου οριστικής αορίστου β' του ρήματος ἄλλομαι (: πηδῶ, εκτινάσσομαι, σκιρτώ)
- θύραζε: έξω από την πόρτα (επίρρημα)
- οἶος, -η, -ον: μόνος, μονάχος
- (μετὰ) ἐτάρων → Αττ. (μετὰ) ἐταίρων
- (ὑπὸ) ζυγόφιν → Αττ. (ὑπὸ) ζυγοῦ
- (οὔτοι) λύον → Αττ. (οὔτοι) ἐλυον

- (οὗτοι) ἄγαγον → Αττ. (οὗτοι) ἤγαγον
- καλήτωρ, -ορς (ό): κήρυκας
- τοῖω (γέροντος) → Αττ. τοῦ (γέροντος)
- εἶσαν → γ' πληθ. πρόσωπο οριστικής επικού αορίστου του ρήματος ἵζω (: βάζω κάποιον να καθίσει)
- ἐῴξεστος, -ος, -ον: καλοσχεδιασμένος, καλογυαλισμένος
- ἀπήνη, -ης (ή): άρμα, άμαξα
- (οὗτοι) ἤρουν → Αττ. (οὗτοι) ἤρουν (→ γ' πληθ. πρόσωπο οριστικής παρατατικού του ρήματος αἶρέω, -ῶ)
- φάρως, -ους (τό): μανδύας
- ἐϋννητος, -ος, -ον: καλοῦφασμένος
- ὄφρα = ἵνα: για να (τελικός σύνδεσμος)
- νέκυς, -υος (ό): νεκρό σώμα, πτώμα, σορός
- πυκάσας → ονομαστική ενικού, αρσενικού γένους, μετοχής αορίστου του ρήματος πυκάζω (: σκεπάζω, καλύπτω)
- δοίη → γ' εν. πρόσωπο ευκτικής αορίστου β' του ρήματος δίδωμι
- κέλετο → γ' εν. πρόσωπο οριστικής παρατατικού του ρήματος κέλομαι (: παρακινώ, προτρέπω)
- νόσφιν: μακριά, χωριστά, σε απόσταση (τοπικό επίρρημα)
- ἀειράσας → αιτιατική πληθυντικού, θηλυκού γένους, μετοχής αορίστου του επικού ρήματος ἀείρω (: σηκώνω και μεταφέρω)
- ἄχυνμαι: πικραίνομαι, στενοχωρούμαι
- (τῇ) κραδίη → Αττ. (τῇ) καρδίᾱ
- χόλος, -ου (ό): οργή, θυμός
- ἐρύσαιτο → γ' εν. πρόσωπο ευκτικής αορίστου του ρήματος ἐρύομαι (: συγκρατώ, αποκρύπτω)
- (τῷ) Ἀχιλλῆϊ → Αττ. (τῷ) Ἀχιλλεῖ
- ὀρνθείη → γ' εν. πρόσωπο ευκτικής παθητικού αορίστου του ρήματος ὀρίνω (: εγείρω, εξεγείρω)
- (οὗτοι) λούσαν → Αττ. (οὗτοι) ἔλουσαν
- (οὗτοι) χρίσαν → Αττ. (οὗτοι) ἔχρισαν

- (οὗτοι) βάλον → Αττ. (οὗτοι) ἔβαλον
- (τῶν) λεχέων → Αττ. (τῶν) λεχῶν (> λέχος, -ους [τό]: κρεβάτι, νεκρική κλίνη)
- αείρας → ονομαστική ενικού, αρσενικού γένους, μετοχής αορίστου του επικού ρήματος αείρω (: σηκώνω και μεταφέρω)
- ῥιμωξεν → γ' εν. πρόσωπο οριστικής αορίστου του ρήματος οἰμώζω (: θρηνώ, οδύρομαι)
- ὀνόμηνεν → επικός τύπος γ' εν. προσώπου οριστικής αορίστου του ρήματος ὀνομαίνω (: κατονομάζω)
- σκυδμαινέμεν → Αττ. σκυδμαίνειν (> σκυδμαίνω: δυσαρεστούμαι)
- (σύ) πύθηται → Αττ. (σύ) πύθη (> πυνθάνομαι: πληροφορούμαι)
- εἶν (Ἄϊδος) → Αττ. εἶν (Ἄϊδος)
- ἐών → Αττ. ῶν (→ ονομαστική ενικού, αρσενικού γένους, μετοχής ενεστώτα του ρήματος εἰμί)
- ἀεικής, -ής, -ές: ἀνάρμοστος, ἀπρεπής
- (οὗτος) ῥῶκεν → Αττ. (οὗτος) ἔδωκεν
- ἀποδάσσομαι → επικός τύπος γ' εν. προσώπου οριστικής μέλλοντα του ρήματος ἀποδατέομαι (: μοιράζω, διαμοιράζω)
- ἐπέοικεν → γ' εν. πρόσωπο οριστικής παρακειμένου του ρήματος ἐπέοικα (: αρμόζω, ταιριάζω)